

Gyermeki hit

Egy gyermektanítási gondolatai a Terézvárosi Gyülekezetben

A gyermekiskolában éppen a bűnesetről tanultunk. Felolvastuk 1Mózes 3. fejezetét, versről versre ment a Biblia, egyik kőből a másikba. Lelkesen és nagyon szíven olvasták az igét a 8-9 éves, szeleburdi kisfiúk. Miközben hallgattam néztem őket, elgondolkoztam azon, hogy vajon mennyit értenek meg belőle, nem tőlük nehéze-e a szíve nekik?

Eddig az érdekes témák nekik az érzékszerveiket, de már az érzékenységek (hájjain vagyunk a kisinyoknak). A tőbbi tanítással szeretnénk, hogy szokják a Bibliát, ismerjék meg, tanulják meg érteni és használni, de ami a legfontosabb, hogy szeressék meg. Fedezzék fel azt, hogy mennyire izgalmas, érdekes és csodálatos. Ne azért, mert azt mondjuk nekik, hogy kell, hanem saját élményből.

De először erre ez a tőlságosan is rívid egytől től idő? Szóval néztem őket, ahogy az érzéktelenségüket tudva, nagyon komolyan olvasták a Bibliát, de közben becsempészték a gyermeki huncutságot, miközben továbbadták a könyvet: azé Teeee jaaaa! Készen kicsit látkösdtek, kicsit csipkelődtek és persze oda-oda sandítottak is felém, hogy szabad-e. Aztán jákat nevettek, lájtvá a mosolyomat, hogy a komoly feladatot is lehet játékosabban végézni. Elolvastuk a fejezetet. Ezután az ő nyelvükre lefordítva újra akartam nekik mesélni a történetet, de előtte még feltettem egy kérdést, hogy lássam, melyik részek kevésbé egyértelműek. El tudjátok mondani miről olvastunk?

Tudjátok! Mennyire? Teljes egészében! Nevetgátek-e közben? Persze, de megengedtem nekik. A hangulat oldott, kázzvetlen, barátságos és persze játékos volt. És a gyerekek figyeltek. A csapat egytől mindenre emlékezett. Nahát! Nem kell gyermeknyelven újramesélnem. Miközben végignéztem rajtuk, el is szögyelltem magam. Mennyire bekorlátozzuk gyermekeinket azzal, ha nem vesszük őket komolyan! Miután egyértelművé vált, hogy az olvasottakból mindenre emlékeznek, elkezdtek lájbeszélgetni a leckét. Látszósról-látszósré igyekeztek nekünk megérteni az édenben történeteket és azt, ami a háttérben meghézőzött.

A történethez hozzá tartozik még valami. A gyermekiskola új asztalt kapott, hiszen a nagyfiúk még se állhatnak kisasztaloknál, kissekéken! Ha komolyan vesszük őket, jár nekik a komoly nagy asztal, nagy székekkel, amit most avattunk. A történet tanulságairól gondoltunk, miközben a srácok a gyűnyűrű, nagy, masszív asztal alá beprácsolódtak, de nagyfiúsan. Ez megteremtette a hangulatot, a meghiúsítást. Fantasztikus beszélgetés alakult ki a fiúkkal a bűnesetről. Mennyire okosak ezek a gyerekek és mennyire világosan tud Isten szólni általuk! Gyermeki egyszerűséggel, őszinte és megkérdőjelezhetetlen hitükkel, az ő szemükkel kájjn át nézve mennyire májs megvilágítást és kerék a hit! Mennyivel egyszerűbb, tisztább és világosabb, minden sallangtól mentes. Végül is most ki tanít, kit? És őket vagy ők engem? Nem ok nélkül mondta Jézus,

hogyan az ilyenek a mennyek országa. Ahol les a tisztelet tartanak. A kard az, hogy hajlandóak vagyunk-e belépni a tiszteletbe. Minden ostoba gondolatunkat, tudásunkat félretelve, bemészni az asztal alá; velük a meghallgatni őket. A tan-tani nekik a Bibliát, hogy közöttük is tanthassanak minket. Elgondolkozni az általuk feltett kérdéseken, figyelni a véleményekre, és van még egy fontos dolog. Közöttük beszélsz hozzájuk, nézd az arcukat! Ez a legjobb visszajelzés. Minden szavad visszatér a szívükbe az arcukon. Ha őszinte hittel beszélsz, úgy, hogy közöttük Jézus helyet foglal melletted, jelenléte látható lesz a gyermekek arcán. Amit a Biblia leír, számukra vitathatatlan. Ha szívesked van az erőre, a hited mélyre-támaszra, beszélj az őszívvel egy kisgyerekekkel!

Város Viktória